

Dineren in de Beurs

Foto: Eric Veenhuysen

Aan de vooravond van de Ordevergadering had de Orde ruim vierhonderd onbezoldigde medewerkers uitgenodigd voor een diner in de Beurs van Berlage. Leden van het College van Afgevaardigden, Raden van Toezicht, Adviescommissies en Hof en Raden van Discipline, en anderen, konden drinken, eten en luisteren naar toespraken, het voordragen van een motie en zelfs een complete opera.

Lucien Wopereis

Orde-redacteur

Linus Hesselink

eindredacteur

Terwijl Amsterdam aan haar koopavond begon, konden vierhonderd *Orde bobo's* zich donderdagavond 26 september aan het Damrak vermaken op kosten van de Orde. De uitnodiging vroeg *tenue de ville* – en stemmig gekleed wás men; en de hele avond gingen de donkere jasjes niet uit. Een uurtje borrelen en toen mochten de genodigden, met naambordjes opgespeld maar zonder tafelschikking geleid, een plekje veroveren in de sfeervol ingerichte grote zaal.

De aanwezigen worden gezamenlijk wel eens aangeduid als het Weens Congres. 'U bent de oren, ogen, mond en het geweten van de balie,' zei deken Guensberg in zijn tafelrede. Maar de betiteling Weens Congres klopte volgens hem niet, omdat het originele Congres na de val van Napoleon met de rug naar de realiteit ging staan; een dergelijke elementaire fout zou-

Foto: Jiri Büller

den de aanwezigen nooit maken. We helpen het de deken hopen.

Happy days

Nog vóór het voorgerecht kreeg Amsterdams burgemeester Job Cohen het woord. Hij had niet alleen als voormalig staatssecretaris van Justitie met advocaten te maken – als voorzitter van de Commissie domeinmonopolie advocatuur stond hij eerder in de jaren negentig aan de wieg van de zogenoemde Cohen-advocaten, de advocaten in loondienst. ‘Uit buitengewoon betrouwbare bron weet ik dat u daar geweldige herinneringen aan bewaart.’ Hij had de hand weten te leggen op een liedtekst die oud-deken Toon Huydecoper voor besloten kring had geschreven, namelijk bij de start van de feestelijkheden voor (ex-)leden van de Algemene Raad.

Job Cohen over de voorgangers

‘Een blik in de geschiedenis op de voorlopers van de Advocatenwet, de zogenaamde *instructies voor de Hoven*, levert opvallende gelijkenissen met de huidige praktijk op. Er is sprake van discretionair toezicht, met een eigen intern sanctie- en controleapparaat, boete-oplegging, berisping en schorsing. Toch zijn er ook interessante verschillen. Zo waren in de 17e eeuw advocaten in Holland vrijgesteld van accijns op bier en wijn. Maar het was niet allemaal feest in de balie: strikte eerbied voor de stadhouder was geboden, en de reglementen vereisten tijdige aanwezigheid ter rolle, in de zomer al om 7 uur ’s ochtends. En let wel: in de lucht concluderen was uit den boze!’

Cohen zong helaas niet, op de wijs van *Happy days are here again*, maar sprak niettemin onder grote hilariteit:

Aan de Neuhuyskade staat
Dat verbijsterende apparaat
Dat zo pal voor onze rechtsstaat staat
Dus: de Algemene Raad!
(...)
Waar met vlijt beleid ontstaat
Waar de tijd verglijdt met wijs beraad
En geen komma er ooit zomaar staat
Bij de Algemene Raad!
(...)
Die Cohen met glans doorstaat
Zich door Kist niet kisten laat
En nu vijftig jaar door 't leven gaat
Onze goeie ouwe/Wetsgetrouwe
Handen-uit-de-mouwe/Feestje bouwde
Algemene Raad!

Cohen hield de zaal even later voor dat de advocatuur zich moet bezinnen op haar kernwaarden. ‘Wat wil de advocatuur? Rechtshulp bieden aan wie dat nodig heeft? Mensen ondersteunen in rechtszaken? Of zich richten op de lucratieve markt van de

transactiepraktijk?’ Een aan het eind zette hij zijn eigen commissie in perspectief. ‘Omgaan met de inmiddels zo kenmerkende pluriformiteit binnen de eigen gelederen is voor de Orde een meer dan actuele noodzaak. Die pluriformiteit in uw groep is relatief nieuw – en lijkt mij, eerlijk gezegd, een veel belangrijker uitdaging voor uw posities dan welke commissie domeinmonopolie of welke mededingingsautoriteit ooit zou kunnen inzetten. En met het behendig pareren van die bedreiging komt u er, denk ik, ook niet.’

Decolleté

Nog voor het hoofdgerecht was er... kunst. Althans, vervolgens voerde het Gelders Opera en Operette Gezelschap de komische opera *Trial by jury* op. Het oogde en klonk als een operette, maar het bleek te gaan om een dramatische eenakter van Gilbert and Sullivan, uit 1875. Een bruid, of een vrouw die zich zo voordeed, procedeerde tegen iemand die zijn woord gebroken had. Maar hoe het verder ging? We begrepen uit de ietwat oubollige spreekstalmeester dat de advocate vooral met haar diepe decolleté

iets probeerde te bereiken. Er werd zuiver gezongen, met enthousiasme, en misschien dat voorin de zaal iemand er nog iets van begreep, maar verderop was het snel gedaan met het plezier, ook omdat er niets van te verstaan was. Er zat niets anders op dan de volle drie kwartier verheven joligheid uit te zitten. Tenzij er nog even dringend iemand moest worden gebeld.

Even later zette de Amsterdamse deken Herman Doeleman de Amsterdamse advocaat Ed Santen in het zonnetje, die die dag precies vijftig jaar geleden advocaat werd. Een man met cliënten als Vroom & Dreesmann en Dirk van den Broek, maar ook een man die spreekuur bleef doen in het buurthuis en zaken pro Deo deed. Santen 'was van katholieke huize en mocht dus geen echtscheidingen doen. Er was zelfs een vereniging van katholieke advocaten. Maar hij was een echte katholiek en wist het verbod telkens te ontduiken. (...) Het beroepsgeheim heeft hij altijd heel letterlijk genomen. Ofschoon zijn echtgenote ook jurist is en zijn zoon bij hem is opgeleid tot advocaat, sprak hij in huiselijke kring nooit over de zaken. Maar zo vaak was hij ook niet thuis. Hij had een stretcher op kantoor en als het laat werd en de conclusies nog af moesten bleef hij op kantoor slapen'.

Dat had zijn gezondheid zo te zien geen kwaad gedaan, want even later kwam Ed Santen vief het podium op om de fles champagne in ontvangst te nemen. Hij hield een bondige toespraak over juridisch taalgebruik, vlak daarvoor ook op zijn kantoor afgestoken; die kan bij deze gelegenheid best herhaald, zei hij. Hij verdedigde de eigenaardigheden van de advocatentaal: vrouwen zijn nu eenmaal geen confrères maar collega's, dat moest vooral zo blijven. En ook aan het woord stagiaire, mét e, mocht niet worden getornd.

Inbreuken

Daarna riep de deken Guensberg advocaat en pinguïn-tekenaar Willem van Manen op het podium. Van Manen nam als voorzitter van de stichting Advocaten voor Advocaten een donatie van € 50.000 in ontvangst, opgebracht door advocatenkantoren van klein tot groot. Hij antwoordde met zijn diepe, koninklijkhuus-beschaafde stem. De

Dankwoord Willem van Manen, Advocaten voor Advocaten

Tunesië, (...) waar de nationale deken Maître Bechir Essid belaagd wordt door de autoriteiten omdat hij zich verzet tegen de afbraak van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en de advocatuur en tegen voortdurende inbreuk op de beginselen van een eerlijk proces.

Tunesië, waar die veertig Nederlandse advocaten dus niet in mochten en van onze minister van Buitenlandse Zaken ook niet zo nodig in hoefden, want die minister maakt ook deel uit van de coalitie tegen terrorisme. Dat inreisverbod toont aan dat de autoriteiten zo het een en ander te verbergen hebben.

De donatie is zeer welkom en de Stichting Advocaten voor Advocaten dankt u, dankt hen die aan deze donatie hebben bijgedragen en dankt ook hen die dat nog niet hebben gedaan.

donatie is juist nu welkom want door 11 september en recessie 'zijn de donaties gevoelig teruggelopen. Dit terwijl de noden alleen maar toenemen, nu elke min of meer westers georiënteerde despoot zich opwerpt als lid van de coalitie tegen terrorisme'.

Tunesië was ook voor de gezamenlijke dekens reden de zaal toe te spreken. Zij hadden de dag daarvoor een motie opgesteld, waarin zij uiting gaven aan hun bezorgdheid en verontwaardiging over de mensenrechtenschendingen in dat land, en de inbreuken op de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en de advocatuur. Omdat de jaarvergadering geen huishoudelijke vergadering is, kon de motie niet worden ingediend en besproken, en was de tekst omge-

zet in een gezamenlijke verklaring, die door Willem de Vries, deken van de Orde bij de Hoge Raad, en Igno Sutorius, de Bredase deken, werd voorgelezen.

Ze deden het bekwaam, en het ging ergens over, maar of de zaal het toen allemaal nog nauwlettend volgde? Er was inmiddels het een en ander gedronken en ook het dessertbuffet werd geopend.

Achterkant

Nog vrij onverwacht kwam er aan het diner een eind. Marek Guensberg riep Katuscha Tellegen en Hanneke Siegert naar voren, omdat ze het allemaal uitstekend en met niet-aflattende moeite hadden georganiseerd, en daarna liep de zaal snel leeg. Naar huis,

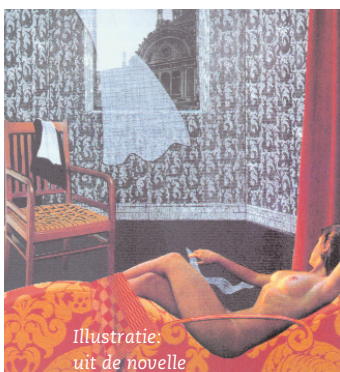
Al 60 jaar advocaat: Th.P.C. Stuyt

De negentien dekens, Tunesië-verklaring

(...) geven uiting aan hun bezorgdheid en verontwaardiging over de schendingen van de rechten van de mens in Tunesië en de inbreuken aldaar op de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en van de advocatuur, op de positie van haar landelijk deken Maître Bechir Essid, alsmede op het recht op een eerlijk proces en doen een beroep op de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken zich ervoor in te spannen dat in het kader van het associatie-verdrag tussen de Europese Unie en Tunesië bij Tunesië wordt aangevraagd op beëindiging van de schendingen van de rechten van de mens, waaronder begrepen de hiervoor bedoelde inbreuken op de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en van de advocatuur en op de positie van haar landelijk deken (...)

Amsterdam, 26/27 september 2002,

ondertekend door en namens de 19 dekens door mr. H.F. Doeleman, mr. I.E.M. Sutorius, mr. W. de Vries.

Illustratie:
uit de novelle

naar het hotel (volgende dag Ordevergadering) of misschien wel naar de werkkamer. Of toch nog even in de buurt van de Beurs iets drinken? Bij de uitgang kreeg iedereen de

novelle *De achterkant van het paleis* van de Arnhemse advocaat Paul Plochg mee naar huis, een mooi gedrukt boekje dat ook nog enkele prettige illustrerende collages van de auteur bevat. De hoofdpersoon van het verhaal bindt volgens de achterflap de strijd aan met de

godin van de gerechtigheid. Maar dat dit personage en zijn strijd levensvatbaar zullen zijn is niet zeker, want de hoofdpersoon is nogal kunstmatig geconcipieerd. 'Vier academici, alle vakkundige juristen – een rechter, en officier van Justitie, een advocaat en een rechtswetenschapper – hadden elkaar zeer zorgvuldig uitgezocht met maar één doel: een nazaat te produceren, voorbestemd om uit te groeien tot een jurist bij uitnemendheid, voortreffelijker dan hen allen tezamen.'

Buiten miezerde het, maar dat maakte niet uit. Iedereen was opgewarmd, het diner was geslaagd. ■

De opera